

Обърналъ колата, пуствналъ воловетѣ и се за-
ловилъ за работа. Върбата била хралупа. Щомъ я
отсѣкалъ, разцѣпилъ я и що да види: единъ го-
лѣмъ смокъ навить на колело замръзналъ като
кокалъ. Взелъ го въ ржцѣ, помжчилъ се да го
развие, но напраздно: смокътъ билъ коравъ и не
мръдналъ. „Чакай, си рекалъ на умъ, да го занеса
въ кжщи, та довечера да се развеселятъ дѣцата“.
Турилъ го въ торбата и засѣбиралъ нацѣпената върба.

Намръкванѣ си отишелъ селянинътъ и тутакси
застоварялъ колата. Жена му събрала малко трѣски
отъ нацѣпената върба, а на трѣгване взела торбата
отъ колата, та я покачила въ топлата стая на стѣната.

Въ полунощъ, кога буля Дияница седѣнкувала,
змията, като се размразила отъ голѣмата топлина,
събудила се отъ летаргичниятъ сънь, изплѣзнала
се отъ торбата и — цапъ на пода. Съскайки, плѣз-
нала, полуизправена, съ изплезенъ езикъ около
стѣната изъ стаята.

Студени трѣпки побили буля Дияница, като че
ли кръвта ѝ се смръзнала, поблѣдняла, съ отво-
рени уста гледала разярената змия. Изплющялъ
смока съ опашка, стреснала се буля Дияница и на-
мѣсто да избѣга на вѣнъ, вдигнала чергата и се
заврѣла при двѣтѣ си малки дѣчица. Събудила ги
и имъ казала да не мърдатъ.

Прѣзъ цѣлата нощъ бѣснѣлъ смокътъ изъ
стаята, а буля Дияница и дѣцата добрѣ завити не
мръднали — безъ малко щѣли да се задушатъ.

На разсѣмванѣ си дошелъ чичо Диянъ отъ
воденицата, побутналъ вѣншнитѣ врати — заключени;
викналъ — никой се не обаждалъ; отива на прозо-
реца и остава замаянъ, като видѣлъ змията, че се